

Problema păcatului (1)

Romani 5: Adam și generația lui

Frank Binford Hole

© CSV, Online începând de la: 13.12.2019, Actualizat: 13.12.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Romani 5.12-21

Până la capitolul 5 ne este prezentată Evanghelia în legătură cu păcatele noastre. Fărădelegile noastre au stat în atenția noastră și noi am descoperit pe ce cale Dumnezeu ne-a îndreptățit cu privire la ele și ne-a făcut să avem parte de favoarea Lui. Însă în legătură cu starea noastră decăzută a trebuit rezolvat mai mult decât numai această întrebare. Mai era o întrebare, pe care noi o putem numi întrebarea familiilor sau a generațiilor.

Vers. 12

Romani 5.12: De aceea, după cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit; ...

Capul generației noastre este Adam, și anume în starea lui decăzută. Căci abia după căderea în păcat el a născut fii și fiice. Căderea lui a avut loc printr-o singură faptă păcătoasă, însă această faptă a dat naștere la o stare de păcat care a pătruns toată ființa lui. Prin aceasta s-a schimbat predispoziția lui spirituală așa de radical, că ea a avut influență și asupra generațiilor care au urmat după el. El a putut naște copii numai „după asemănarea lui, după chipul lui” (Geneza 5.3) – asemănarea și chipul unui om decăzut. O moștenire ereditară de felul acesta este o realitate înfiorătoare, și Scriptura confirmă aceasta. Oferă Dumnezeu cu Evanghelia și un antidot împotriva acestei suflări otrăvite, care s-a răspândit peste generația de oameni? Are El o soluție pentru problema naturii din care rezultă faptele păcătoase – pentru problema rădăcinii care dă la iveală aceste roade dezgustătoare? Antidotul pentru problema roadelor l-am studiat deja în primele capitole.

El are un antidot. Rezolvarea acestei probleme a avut deja loc. Începând cu Romani 5.12 sunt prezentate rezultatele a ceea ce Dumnezeu a făcut în această privință. Aici nu este descris cu multe cuvinte ceea ce a făcut El, cu toate că se deduce clar din acestea. Recunoaștem că pasajul este puțin greoi, și cuvintele puțin contribuie la această greutate de înțelegere. Ea este mărită și prin aceea că unele cuvinte sunt rediate deficitar în unele traduceri. O a treia greutate rezultă din aceea că această parte a problemei păcatului este prea des trecută cu vederea, și acolo unde are loc aceasta ne cufundăm în ape pe care nu le cunoaștem și pierdem terenul de sub picioare.

Mai întâi vrem să observăm că versetele 13-17 sunt o intercalare. Pentru ca aceasta să fie ușor de recunoscut ele au fost introduse în paranteze în diferite traduceri. Ca să se înțeleagă sensul citim de la versetul 12 până la versetul 18. Vedem apoi că întreg conținutul pasajului este în contrast cu un om care a păcătuit și a atras și pe alții în urmările fărădelegii lui, și cu un Altul, care a înfăptuit dreptatea și a adus pe alții sub efectele binecuvântate ale acesteia. Întreg pasajul accentuează contrastul mare între Adam, pe de o parte, și Hristos, pe de altă parte. Dacă Adam stă ca și cap al unei generații decăzute, supusă morții și condamnării, vedem în Hristos Capul unei generații noi, care stă în dreptate și viață.

Ceea ce Dumnezeu a făcut putem de aceea să parafrazăm în felul următor: El a realizat în Domnul Isus Hristos un Cap nou pentru oameni. Înainte ca El să ocupe formal locul ca și Cap,

El a realizat o dreptate desăvârșită prin ascultare până în moarte. Pe baza morții Sale și a învierii Sale cei care cred nu mai stau în legătură cu Adam, ci cu Hristos. Ei sunt, ca să zicem așa, altoiți în Hristos. Ei nu mai sunt în Adam, ci „în Hristos”. Aceasta este realitatea de bază, care este prezentată în pasajul nostru și ale cărei urmări minunate sunt dezbatute.

Vers. 18

Romani 5.18: ... deci, după cum printr-o singură greșală a venit judecată către toți oamenii spre condamnare, tot astfel, printr-o singură dreptate împlinită, consecințele au fost către toți oamenii spre o îndreptățire a vieții.

Să privim încă o dată la versetele din Romani 5.12,18 și 19, în mod deosebit la versetul 18. Expresia „*către toți oamenii*” este în ambele cazuri traducerea mai bună decât „*peste toți oamenii*” sau „*pentru toți oamenii*”, căci prepoziția arată aici direcția. Contrastul constă între greșeala lui Adam, cu urmarea că condamnarea amenința pe toți oamenii, și dreptatea lui Hristos, pe care El a realizat-o prin moartea Sa, cu urmarea că pentru toți oamenii a fost deschisă ușa spre o îndreptățire a vieții.

Dacă mai medităm un moment în liniște la aceasta, probabil noi înșine vom remarca că – cu toate că toți oamenii au ajuns sub condamnare – nicidecum nu toți ajung la îndreptățire. Și așa este, căci versetul 18 constată numai direcția generală a acțiunilor respective, și este adevărat că moartea lui Hristos este pentru toți conform planului lui Dumnezeu.

Vers. 19

Romani 5.19: Pentru că, după cum prin neascultarea unui singur om cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa prin ascultarea Unuia singur, cei mulți vor fi făcuți drepecți.

Versetul următor descrie rezultatele efective ale neascultării lui Adam precum și ale ascultării lui Hristos, și numai „cei mulți” sunt în câmpul vizual.

Prin expresia „cei mulți” înțelegem pe aceia, și numai pe aceia, care aparțin capului respectiv. În cazul lui Adam „cei mulți” cuprinde desigur pe toți oamenii naturali, căci prin natura noastră noi toți aparținem neamului lui. Dar când este vorba de Hristos, atunci nu toți oamenii aparțin neamului Lui, ci numai cei care cred. Prin neascultarea lui Adam toți oamenii au devenit păcătoși. Însă toți cei care cred au devenit drepecți prin ascultarea lui Hristos, care a dus până în moarte.

În cele trei versete pe care le studiem avem deci această succesiune. Pe de o parte: omul Adam, o încălcare, toți oamenii în poziția de păcătoși, toți păcătuiesc, drept urmare toți sunt sub moarte și condamnare. Pe de altă parte: Omul Hristos, o dreptate în ascultare până în moarte, aceia, al căror Cap este El, au fost așezați în poziția de drepecți în îndreptățirea vieții.

Vers. 13

Romani 5.13: ... (deoarece, până la Lege, era păcat în lume; dar păcatul nu se socotește când nu este lege;

Să luăm acum seama la cele cinci versete intercalate. Primele două întâmpină o greutate, care ar putea apare la aceia care erau foarte familiarizați cu Legea. Adam a păcătuit împotriva unei porunci clare. De aceea păcatul lui era o încălcare. După aceea au trecut aproximativ 2500 de ani, până când Legea a fost dată lui Moise, deci a devenit posibil ca ea să fie încălcată. Între aceste două momente nu era nici o încălcare, căci nu era nici o lege, care ar fi putut fi încălcată.

Vers. 14

Romani 5.14: ... dar moartea a domnit de la Adam până la Moise, chiar peste cei care nu păcătuiseră după asemănarea încălcării lui Adam, care este o imagine a Celui care avea să vină.

Și cu toate acestea păcatul se întâlnea pretutindeni, aceasta s-a arătat prin aceea că moartea domnea pretutindeni. Diferența practică constă în aceea că păcatul nu este „socotit”, dacă nu este nici o lege: aceasta înseamnă, el nu ne va fi socotit în același fel. Numai aceia care au cunoscut Legea, vor fi judecați după Lege, așa cum am văzut în Romani 2.

Vers. 15

Romani 5.15: Nu este greșeala ca și darul de har? Pentru că, dacă prin greșeala unuia singur, cei mulți au murit, cu atât mai mult harul lui Dumnezeu și darul în har, care este al unui singur Om, Isus Hristos, au prisosit pentru cei mulți.

Presupunând toate acestea, rămâne totuși adevărat că păcatul și moartea au domnit pe plan mondial. Toți urmașii lui Adam sunt incluși în căderea lui în păcat. Deoarece aceasta este așa, în versetele din Romani 5.15-17 este tratată diferența între Adam și Hristos. Fiecare verset conține o particularitate, însă gândul principal este exprimat la începutul versetului 15, și anume că darul de har gratis în Hristos nicidecum nu este mai prejos de încălcarea lui Adam, ci realmente este mai presus de ea.

În versetul 15 se spune de două ori „cei mulți”, la fel cum am găsit și în Romani 5.19. Și aici este vorba de familii de oameni, care sunt văzute sub capul fiecăreia din ele, fie că este Adam sau Hristos. Primul a adus moartea peste toți aceia al căror cap este el, și aceasta înseamnă realmente peste toți oamenii, fără excepție. Isus Hristos a adus harul lui Dumnezeu și darul de har gratis pentru mulți, care stau sub El ca și neam, aceștia sunt toți cei care cred.

Vers. 16

Romani 5.16: Și nu este darul ca printr-unul singur care a păcătuit? Pentru că judecata a fost din unul singur spre condamnare, iar darul de har este din multe greșeli, spre îndreptățire.

Versetul 16 arată contrastul dintre condamnare și îndreptățire. În privința aceasta darul este mai presus de păcat. Condamnarea a venit printr-un singur păcat. Îndreptățirea a fost luată triumfător prin har, în ciuda tuturor încălcărilor.

Vers. 17

Romani 5.17: Pentru că, dacă prin greșeala unuia singur, moartea a domnit printr-unul singur, cu atât mai mult cei care primesc plinătatea harului și a darului dreptății vor domni în viață printr-Unul singur, Isus Hristos);

Un alt contrast întâlnim în Romani 5.17. Condamnarea și îndreptățirea din versetul anterior le-am putea numi urmări imediate. Fiecare, care vine sub capul familiei lui Adam, stă imediat și sub condamnare. Fiecare, care vine sub Capul familiei lui Hristos, primește imediat îndreptățirea. Dar care este rezultatul final în fiecare caz? Rezultatul final al păcatului lui Adam era domnia atotcuprinzătoare a morții asupra urmașilor lui. Rezultatul final al lucrării dreptății, pe care a înfăptuit-o Hristos, aduce tuturor alor Săi harul care se revarsă și ca dar liber aduce dreptatea, așa că ei pot domni în viață. Nu numai că viața va domni, ci noi vom domni în viață. Ce realitate uimitoare! Nu ne miră că acest har gratis depășește încălcările, așa cum spune versetul 17.

Vers. 20

Romani 5.20: Dar Legea a intervenit, ca să prisosească greșeala; dar unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult, ...

Versetele din Romani 5.20 și 21 repetă și rezumă ceea ce tocmai am văzut. Legea a fost adăugată ca să descopere pe deplin păcatul omului. Păcat a existat în toate timpurile, dar abia cu Legea a ieșit la iveală ca încălcare reală, și încălcarea, care a fost pusă categoric ca vină asupra omului, a prisosit. După un anumit timp Legea a fost urmată de harul care ne-a fost adus în Hristos. De aceea putem deosebi trei trepte. Prima este epoca dinaintea de Lege, în care era păcat, dar nu în caracterul de încălcare. În al doilea rând timpul Legii, când păcatul a devenit nespun de mare, da, ca și cum ar fi ajuns pe vârful munților Himalaia. În al treilea rând introducerea harului prin Hristos – un har care a crescut asemenea unui fluviu puternic, peste munții păcatului omenesc.

Vers. 21

Romani 5.21: ... pentru ca, după cum păcatul a domnit în moarte, tot așa și harul să domnească prin dreptate spre viața eternă, prin Isus Hristos, Domnul nostru.

În Evanghelie harul nu numai se revarsă, ci el domnește. Noi, cei care am crezut, am ajuns sub influența binefăcătoare a harului. Acest har domnește prin dreptate, așa cum și crucea era în primul rând o lucrare a dreptății. Și țelul minunat și împlinirea tuturor este viața veșnică. Aici începe să se deschidă înaintea noastră priveliștea nemărginită a veșniciei. Noi privim fluviul harului. Vedem canalul dreptății – pregătit prin lucrarea de pe cruce -, în care curge harul. Și în final vedem oceanul nemărginit al vieții veșnice, în care el se revarsă.

Și toate sunt „prin Isus Hristos, Domnul nostru”. Toate au fost lucrate de El. El este Capul, căruia noi ca și credincioși Îi suntem supuși, și drept urmare este Izvorul din care curg toate aceste binecuvântări spre noi. Că noi avem parte de ele își are motivul în aceea că noi suntem în viața Lui. Îndreptățirea noastră este o îndreptățire a vieții, căci în Hristos noi avem o viață care exclude orice posibilitate de condamnare – o viață în care noi nu numai am fost declarați liberi de toate încălcările noastre, ci noi am fost și scoși din poziția de păcătoși, în care eram odinioară, când era legați cu Adam.

Tradus de la: [Das Problem der Sünde \(1\)](#)

Din *Grundzüge des Neuen Testaments*, pag. 31-36
Cu aprobarea amabilă a editurii CSV-Verlages, www.csv-verlag.de
Versetele biblice au fost introduse de SoundWords.

Traducere: Ion Simionescu